

Laura Jianu în rolul Jenny-Speluncă din Opera de trei parale de Bertolt Brecht la Odeon (regia: Beatrice Bleont)

LAU A JIANU: „Zidul tăcerii din ființa mea“...

Epatantă, misterioasă, cu farmecul inteligent al unei absolvente de Fizică Atomică (înainte de A.T.F.), Laura Jianu e o actriță inedită printre „speranțele“ de astăzi. Cu o siluetă fragilă de manechin, înaltă și „periculos de frumoasă“, cu ochi de un albastru rar, mari și expresivi, are toate datele unui star internațional. A fost comparată uneori cu Jane Fonda. A terminat A.T.F. în 1996, la clasa Olga Tudorache (al cărei portret îl are mereu în fața ochilor). În prezent este angajată Teatrului Odeon, unde joacă în Opera de trei parale (regia: Beatrice Bleont) și în Barrococo Party (regia: Sergiu Anghel).

□ **Care poate fi legătura între fizica atomică și actorie?**

■ Eu!... Nu știu... absolvirea unei facultăți tehnice cred că îmi conferă o anume gândire, o scară de valori trecută însă, în primul rând, prin sângele, camea și propria mea gândire. Practic, sunt în căutarea mea, nu a unei experiențe exterioare. N-am avut o copilărie normală, m-am căutat mereu pe mine însămi, prin prisma ființei, nu a teoremelor. După ce am terminat Fizica, am predat-o cinci ani de zile. Faptul că n-am găsit ceea ce căutam mi-a îndreptat pașii către actorie. Pentru mine n-a fost un vis de copil, ci o „ață“ care m-a tras spre zona asta și la care n-am vrut să mă gândesc până în clipa în care mi s-a înfățișat drept ceva inevitabil. Am avut contact cu scena, însă, de foarte mult timp, pentru că în „body-type“-ul meu exista gena dansului. Cred că nu eu am decis. Eu am acceptat să mă duc acolo unde mă chema un fir nevăzut dinlăuntru meu. Dar condițiile exterioare au fost cele care mi-au impus direcția aceasta. Sunt deschisă către tot ceea ce-mi oferă viața. Nu știu cât o să mai continui experiența actoriei, cert e că în clipa de față simt că-mi face bine, că mă ajută. Și sunt curioasă ce va urma.

□ **Vă „metamorfozați“ incredibil după tipologia fiecărui rol. Sunteți de nerecunoscut de la un personaj la altul... Totuși, ați avut senzația că sunteți distribuită ca element de decor?**

■ Nu. Adică, așa sper! Niciodată nu mi-a plăcut genul ăsta de catalogare, care trimite la alte zone decât cea a meseriei. Cred că e vorba de frumusețea **atitudinii**, care se reflectă și pe chip. Când sunt supărată, sunt extrem de urâtă! Sunt un om în permanentă schimbare. Strălucesc de bine și mulțumire uneori, când găsesc acea părțică a ființei mele care mă face să mă bucur de lumina ce-mi cade pe față, de aerul încins sau rece, acea scânteie divină. Vibrez, sunt o ființă sălbatică. Nu știu cum să mă comport cu oamenii care se cramponează de cuvinte.

□ **Există o latură, intangibilă, pe care n-o poate descifra publicul, dar care dă personalitatea?**

■ De mică am avut „zidul tăcerii“ foarte bine ancorat în ființa mea. Mă bucur că trăiesc într-un corp sănătos, că am o minte întreagă, care n-are zone de nebunie sau exaltare... deși trăiesc pătimaș, așa cum e și normal pentru profesia noastră. Să te joci cu corzile tale sensibile... Îmi dau seama că sunt văzută ca un obiect frumos, dar îmi iau revanșa după ce mi se descoperă și interiorul... Simt malaxorul de invidii din jurul meu, care întărește și mai tare acea latură intangibilă... Starea cea mai benefică pentru sufletul uman este cea de echilibru instabil, în care, dacă nu păstrezi controlul asupra punctului de echilibru, te poți prăbuși, dar în același timp e confortabil să te menții. Ca în fizică! Dacă privești toată viața din punctul ăsta de vedere, nu ai cum să fii dezamăgit.

□ **Acest echilibru instabil se referă la calitatea dumneavoastră de actriță și la aceea, mai nouă, de profesoară, sau la faptul că nu vă puteți decide între cele două?**

■ Poate. Contactul cu scena e esențial, iar contactul cu generația care vine după tine te pune la curent cu noile probleme care apar și te menține într-o continuă prospețime. Dacă te duci într-o singură direcție, pierzi ceva, însă dacă te îndrepti spre amândouă, crești ca personalitate.

□ **Aveți un amestec de romantism și luciditate. V-am găsit ascultând Recviem-ul lui Mozart... Percepți altfel muzica decât prin prisma discotecilor sau petrecerilor...**

■ Nu suport atmosfera discotecilor, nu-mi plac nici petrecerile mondene. Le consider pierdere de vreme. Am învățat să dansez sărind din floare în floare pe desenul covorului din sufragerie. Așa s-a născut primul meu dans. Aveam un geam imens acasă, la Constanța, cu vedere spre largul mării; vedeam pescărușii care planau și le imitam zborul. Aveam grijă să nu lovesc florile... ■

RAREȘ STOICA: „Un alt Becket decât cel din istorie“

Un actor cu totul special, cu un timbru vocal aparte și o forță dramatică evidentă și temperată totodată, mi-a atras atenția după interpretarea personajului Thomas Becket la Teatrul „Nottara“, în spectacolul cu acest titlu. În varianta pe care o văzusem, Henric al II-lea era George Alexandru, în cealaltă joacă Marius Stănescu. Dar, în ambele, protagonistul rămâne Rareș Stoica.

□ **Ați citit despre personaj sau ați intrat în rol îndrumat de Alexandru Repan?**

■ Firește că m-am documentat, dar absolut toate cărțile pe care le-am citit vorbesc despre un alt Thomas